

Arrest

nr. 198 656 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U hangt het soennitisch geloof aan. U bent geboren in het dorp Dolana, in het district Charikar van de provincie Parwan en u woonde daar tot aan uw vertrek naar België. Op 24 juni 2013 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat uw vader voor het Afghaans nationaal leger werkte, al sinds de tijd van dokter Najibullah. Na de val van Najibullah, toen de Taliban aan de macht kwam stopte uw vader met werken voor het leger en bewerkte hij het land. Na de val van de Taliban begon hij

opnieuw voor het leger te werken. Hij wist zich op te werken tot luitenant kolonel en is actief in de logistieke dienst van het leger. Toen dokter Najibullah nog aan de macht was, was uw vader betrokken bij een aanval tegen de mujahed Nezrab Shah. Uw vader nam niet rechtstreeks deel aan de gevechten want hij werkte toen reeds voor de logistieke dienst. Nezrab Shah kwam bij deze gevechten om het leven. Omdat uw vader van de regio afkomstig was werd hij hiervoor verantwoordelijk gehouden. De zonen van Nezrab Shah wilden wraak nemen en gooiden een granaat naar jullie woning. Uw vader werd zwaar gewond en lag een tijd in het ziekenhuis. Sindsdien kwam hij bijna niet meer naar huis en als hij al thuis kwam ging hij niet naar buiten. Ongeveer een half jaar voor uw vertrek werden u en uw broers tot drie maal toe aangevallen wanneer jullie op weg waren naar school. Het waren telkens de zonen van Nezrab Shah. De laatste keer werd er zelfs op jullie geschoten. Daarna probeerden ze ook nog jullie huis binnen te dringen. Daarna besloot uw oudste broer Hashmatullah om het land te verlaten, uw twee andere broers Iqbaluddin en Osmanuddin volgden hem. U weet echter niet waarheen zij gevlucht zijn. Op 22 of 23 juni 2013 verliet u uiteindelijk ook uw dorp nadat uw oom uw reis geregeld had. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: vier foto's van uw vader in uniform, drie werkbades van uw vader, het militair boekje van uw vader, vier brieven van uw vader gericht aan de Malek, een brief van de Malek gericht aan het anti-terreur departement alsook uw taskara. Op 18 juli 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 februari 2015 werd deze beslissing bevestigd door de RvV.

U keerde niet terug naar Afghanistan en op 3 maart 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede aanvraag stelde u dat uw familie nog steeds problemen heeft met de familie van Nezrab Shah, die banden heeft met de taliban. U beweerde dat u nog steeds geen nieuws had van uw broers. Na ontvangst van uw negatieve beslissing verbleef u bij gebrek aan verblijfplaats enige tijd in een Belgische kerk. U nam tevens deel aan een betoging voor het CGVS. U verklaarde dat u hierdoor problemen zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U verwees verder naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan. U stelde ook dat u door uw verblijf in België veranderd bent en andere gedachten/meningen heeft ontwikkeld. Voorts haalde u aan dat u psychologische problemen heeft. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een brief van de taliban, een brief van uw vader in verband met jullie problemen gericht aan zijn commandant in het leger, eenzelfde brief gericht aan het politiehooftkwartier van Parwan, foto's u van tijdens een betoging voor het CGVS, foto's van u tijdens uw verblijf in een kerk in België, enkele medische attesten en een schrijven van uw advocaat. Op 25 oktober 2015 werd door het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing genomen. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 20 juli 2016 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U stelde dat uw oorspronkelijke verklaringen over uw problemen in Afghanistan wel degelijk op de waarheid berusten. Daarnaast verklaarde u bekeerd te zijn tot het protestantisme. Bijkomend haalde u nog aan dat u deelnam aan een betoging tegen terrorisme naar aanleiding van de aanslagen in Brussel op 22 maart 2016. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een attest van de 'Antwerp International Protestant Church' dd. 12 juli 2016 waarin verklaard wordt dat u sinds november 2015 de erediensten trouw bezoekt en dat u helpt bij het klaarzetten van het materiaal en bij het opruimen, enkele folders van dezelfde kerk waaruit blijkt dat er collectief gebeden werd voor u en voor uw zieke vriend Rafik, een postkaartje van de kerk dat naar u werd gestuurd en een geheugenstick met beelden van uw deelname aan een manifestatie in België en foto's van uzelf in de kerk en tijdens de manifestatie.

B. Motivering

Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste twee asielaanvragen door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw vluchtmotieven. Daarnaast werd er geen bewijskracht toegekend aan de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag had voorgelegd ter staving van uw problemen in Afghanistan. Hiermee geconfronteerd en hoewel u er bij het begin van beide gehoren uitdrukkelijk op gewezen werd dat u over alles de waarheid moet vertellen bleef u echter vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen en stelde u dat de documenten die u eerder had voorgelegd authentiek zijn (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 1 en 2). Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Uit bovenstaande blijkt tevens dat u er helemaal niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure.

Betreffende uw nieuw asielmotief, met name uw bekering tot het protestantisme, dient opgemerkt dat uw verklaringen hierover evenmin overtuigend zijn.

Zo legde u weinig consistente verklaringen af over de wijze waarop u tot het geloof bent gekomen. U verklaarde hierover aanvankelijk dat u in oktober 2015 voor het eerst in contact kwam met het christendom en dat u vanuit de duisternis in het licht werd getrokken. U specificeerde dat het geloof stap per stap tot u was gekomen en dat u na het lezen over de mirakelen van Jezus Christus in het heilige boek het christendom accepteerde als uw ware religie (CGVS I, p. 8 en 9). Nochtans geloven moslims eveneens dat Jezus wonderen verrichte en staan deze wonderen ook beschreven in de Koran. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u nog nooit van de wonderen van Jezus had gehoord vooraleer u in de Bijbel begon te lezen (CGVS II, p. 7). Later verklaarde u echter dat u denkt dat het november 2015 was toen u voor het eerst een dienst bijwoonde in de protestantse kerk in Antwerpen. Op welk moment u beseftte dat u zich echt wilde bekeren kon u niet precies aangeven maar u stelde dat het reeds na enkele kerkbezoeken was (CGVS II, p. 5 en 7). Van dergelijke ingrijpende gebeurtenis in iemands leven, namelijk het aannemen van een nieuwe religie, kan echter verwacht worden dat deze in het geheugen van de persoon gegrift staat en dat hij dit dan ook preciezer kan duiden en/of dateren. Bovendien legde u vage verklaringen af over uw vriend Massoud Paiwandzada die u zou meegenomen hebben naar de kerk. Zo wist u niet van waar in Afghanistan hij afkomstig is en kon u niet zeggen hoelang u hem al kende toen hij met u over zijn religie begon te spreken. U stelde dat het na drie of vier maanden was maar dat het ook meer kon zijn. Massoud zou met zijn gezin in Mechelen wonen maar hij zou u hebben aangesproken toen u in Wetteren verdrietig op een bankje zat, hetgeen eveneens opmerkelijk is (CGS II, p. 6).

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u, hoewel u reeds gedurende meer dan een jaar bekeerd zou zijn, nog steeds niet gedoopt bent. Nochtans is de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie. Als uitleg hiervoor stelde u dat u eerst moet studeren en pas in april 2017 gedoopt zult worden (CGVS I, p. 10). U legde echter vage en inconsistente verklaringen af over uw studie. Tijdens het eerste gehoor beweerde u aanvankelijk dat u bijbelstudie volgt in het Engels om dan plotsklaps tijdens hetzelfde gehoor te verklaren dat u nog geen lessen had gevolgd en dat u enkel had deelgenomen aan de zondagse erediensten (CGVS I, p. 10 en 11). Tijdens het tweede gehoor gaf u aan dat u ondertussen wel bijbelstudie volgt maar u slaagde er niet in om doorleefde verklaringen af te leggen over de inhoud van de lessen die u zou hebben bijgewoond. Gevraagd naar de inhoud van de laatste lessen antwoordde u naast de kwestie en verklaarde u dat u zelf het eerste deel van het evangelie van Mattheus en de laatste delen van het evangelie van Marcus had gelezen. Toen de vraag nogmaals herhaald werd repliceerde u dat de lessen niet gaan over de Bijbel maar over de doop. Gevraagd wat er dan werd aangeleerd over het doopsel stelde u dan weer dat er tijdens de laatste lessen verteld werd over Adam en Eva, de heilige geest en de drievuldigheid. Gevraagd of u nog iets anders leerde gaf u aan dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, p. 8). Van iemand die de drastische stap heeft genomen om zijn geloof te laten vallen en een nieuwe religie aan te nemen kan echter verwacht worden dat hij meer doorleefde en adequate verklaringen kan afleggen over de godsdienstlessen die hij volgt (CGVS II, p. 8). U voegde verder toe dat er in de kerk waar u naartoe gaat geen individuele dopen plaatsvinden maar dat nieuwe gelovigen steeds in groep gedoopt worden. Wanneer de laatste collectieve doop plaatsvond wist u niet te zeggen. Op de vraag of er een dergelijke doopceremonie heeft plaatsgevonden sinds u de kerk bezoekt antwoordde u 'neen ik heb het niet gezien' (CGVS II, p. 8). Hoe dan ook kan uit bovenstaande uitleg over de reden waarom u nog niet gedoopt bent en het dooptraject dat u beweert te volgen geenszins worden afgeleid dat u concrete plannen heeft om definitief door het leven te gaan als christen.

Hoewel niet betwist wordt dat u inderdaad erediensten hebt bijgewoond in de 'Antwerp International Protestant Church' (hetgeen u staaft aan de hand van foto's, een attest, een postkaartje en folders van de kerk waaruit blijkt dat er gebeden werd voor en uw vriend Rafik) hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u nu nog op regelmatige basis de kerk bezoekt. U kende weliswaar het adres van de kerk en stelde dat de diensten plaatsvinden in een school. Welke school wist u echter niet te zeggen (CGVS II, p. 5). Volgens de op het CGVS aanwezige informatie vinden de diensten plaats in het centrum voor schone kunsten van de Internationale School van Antwerpen. Er mag worden aangenomen dat dit u toch zou zijn opgevallen. Gevraagd naar de naam van de pastoor antwoordde u dat de vaste pastoor Steven Swanson vertrokken is naar Amerika en momenteel vervangen wordt door een zekere Jan Witsel (CGVS II, p. 5 en 6). In werkelijkheid echter heeft Steven Swanson zich in Zweden gevestigd waar hij christelijk werk verricht voor vluchtelingen. Uit bovenvermelde informatie blijkt ook dat de aanstelling van een definitieve nieuwe pastoor reeds werd aangekondigd. Hoewel hij zijn werkzaamheden nog niet heeft aangevat kan van een lid is van de kerkgemeenschap verwacht worden dat hij hiervan op de

hoogte is. Gevraagd naar de belangrijkste punten van het geloof binnen de AIPC noemde u enkel het Laatste avondmaal en het doopsel, buiten dat zou er niets anders zijn, hetgeen evenmin overeenstemt met de werkelijkheid. Over de kerstviering wist u enkel te zeggen dat er 's avonds een viering was, dat er kaarsen werden aangestoken en dat er brood en wijn werden gedistribueerd. U stelde dat u niet kon aanwezig zijn omdat u toen ziek was. (CGVS II, p. 9). Er kan echter worden verwacht dat u zich als overtuigde gelovige zou geïnformeerd hebben en meer details zou kunnen geven over de viering.

Treffend voor uw beperkte betrokkenheid is ook dat u enerzijds een folder van de 'Antwerp International Protestant Church' voorlegt waaruit blijkt dat er collectief gebeden werd voor uw zieke vriend Rafik die een operatie moest ondergaan, maar dat u anderzijds niet weet aan welke ziekte hij leed. U kon enkel zeggen dat u dacht dat hij ging geopereerd worden (CGVS II, p. 11). Van iemand die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van zijn geloofsovertuiging mag bovendien verwacht worden dat zijn nieuwgevonden religie een meer centrale plaats in zijn leven inneemt en dat hij alle mogelijkheden benut om in het onthaalland zijn geloof actief te belijden, hetgeen bij u niet het geval is.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over enige kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze wel gelezen heeft/ het christendom bestudeerd heeft. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Bovendien stemt het toch tot nadenken dat u, hoewel u beschikt over een Bijbel in het Dari, enkel de evangeliën van Mattheus en Marcus volledig heeft gelezen. Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd om titels van parabels te geven wist u er slechts vijf te noemen, nochtans zijn er zo een dertigtal (CGVS II, p. 9 en 10). Uit informatie blijkt tevens dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

U stelde voorts dat uw vader in Afghanistan op de hoogte is van uw kerkbezoek omdat u hem hier telefonisch over hebt ingelicht. Dit is echter een loutere blote bewering die u niet aan de hand van feiten of elementen heeft gestaafd. Gevraagd naar de inhoud van het telefoongesprek vertelde u dat u kampte met psychische problemen en zelfmoord wilde plegen dat u hiervoor hulp zocht bij uw advocaat, uw sociaal assistent en een arts en dat een zekere Massoud Paiwandzadah u uiteindelijk het goede nieuws over het christendom bracht en u meenam naar de kerk. Dit lijkt eerder een ingestudeerd antwoord te zijn op de vraag 'waarom hebt u zich bekeerd'. Hiermee geconfronteerd bevestigde u -dat bovenstaande wel degelijk de inhoud was van het telefoongesprek met uw vader. Dat u uw vader op dergelijke wijze op de hoogte zou brengen van uw bekering is, gezien de Afghaanse context, weinig aannemelijk.

Wat betreft uw deelname aan een betoging naar aanleiding van de aanslagen op 22 maart 2016 in Brussel, die u staft aan de hand van beeldmateriaal, dient te worden gesteld dat deze actie niet gericht was tegen de Afghaanse autoriteiten en deze dan ook niet als dusdanig kan worden gepercipieerd (CGVS I, p. 10). U geeft aan dat beelden van deze manifestatie verspreid zijn door de media en gepost werden op sociale netwerksites (CGVS I, p. 10 en 18). U weet echter niet te zeggen of beelden van u daadwerkelijk gezien zijn in Afghanistan. U gaat er gewoon vanuit omdat mensen er satelliet tv hebben (CGVS I, p. 18). U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan omwille van uw deelname aan deze actie geïnterviewd zou worden en/of problemen zou kennen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet

In een vierde middel voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekers eerste asielaanvraag werd op 18 juli 2014 afgesloten door de commissaris-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas, met name problemen met familie S. en de taliban die zijn vader verantwoordelijk acht voor de dood van N.S., ongeloofwaardig is en omdat er in zijn regio van herkomst zich geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet, waardoor er evenmin grond is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 765 van 2 februari 2015 omdat hij niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin vertegenwoordigd is.

Verzoekers tweede asielaanvraag steunde op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker voegde daaraan toe dat hij enige tijd in een Belgische kerk verbleven heeft en ook psychologische problemen heeft. Deze tweede asielaanvraag werd afgesloten door de commissaris-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in zijn

regio van herkomst zich geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet, waardoor er evenmin grond is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde in beroep deze beslissing bij 's Raads arrest nr. 164 763 van 13 april 2016.

Verzoekers derde en onderhavige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met familie S. en de taliban die zijn vader verantwoordelijk acht voor de dood van N.S.. Verzoeker voegt daaraan toe dat hij zich ondertussen bekeerd heeft.

De Raad stelt vast dat hij hiernaar in onderhavig verzoekschrift opnieuw verwijst en tevens zijn verblijf in een Belgische kerk en psychologische problemen aankaart.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met en voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen met familie S. en de taliban die zijn vader verantwoordelijk acht voor de dood van N.S., moet worden beklemtoond dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 18 juli 2014 de ongeloofwaardigheid ervan heeft vastgesteld. Het louter volharden in en voortbouwen op verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd, vermogen niet en zijn op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Deze diende te worden aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen, alwaar verzoeker aldus in gebreke bleef gelet op 's Raads arrest nr. 137 765 van 2 februari 2015 waarbij het beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat hij niet ter terechtzitting is verschenen en evenmin vertegenwoordigd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige en derde asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

Waar verzoeker opnieuw aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Zo toont verzoeker niet aan dat er iemand op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk in België en dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze deze beelden in Afghanistan gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan een aantal opmerkingen over de onduidelijke verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds en hij brengt hierbij geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De verwijzing naar de zaak van Farkhunda, een Afghaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit verzoekers dossier dat hij hetzelfde lot of een gelijkaardig lot zal ondergaan als Farkhunda in geval van terugkeer.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde arrest van deze Raad, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Waar verzoeker aangeeft dat hij geen belang heeft om over de verklaringen bij de eerdere asielaanvragen te liegen en dat zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen omwille van deze verklaringen, maar wel omwille van nieuwe elementen gaat hij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Het is omdat bij het begin van beide gehoren verzoeker er uitdrukkelijk op

gewezen werd dat hij over alles de waarheid moet vertellen, maar dat hij bleef vasthouden aan zijn oorspronkelijke verklaringen en stelde dat de documenten die hij eerder had voorgelegd authentiek zijn (stuk 9, gehoorverslag, p. 2; stuk 4, gehoorverslag, p. 1, 2) dat zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang wordt gebracht. Verzoekers eerste twee asielaanvragen werden immers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan verzoekers vluchtmotieven. Daarnaast werd er geen bewijskracht toegekend aan de documenten die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag had voorgelegd ter staving van zijn problemen in Afghanistan. Dit alles werd dan nog eens bevestigd in een arrest van de Raad. Hieruit kan dan ook geenszins blijken dat verwerende partij vooringenomen zou zijn.

Betreffende verzoekers argumentatie dat “honderden” asielzoekers door de commissaris-generaal zouden zijn erkend als vluchteling nadat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen en zij zich nadien bekeerden, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke asielaanvraag dient, zoals *in casu* geschiedt, individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad kan echter geen geloof hechten aan het gegeven dat verzoekers bekering is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

Vooreerst verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 september 2016 dat hij in oktober 2015 voor het eerst in contact kwam met het christendom en dat hij vanuit de duisternis in het licht werd getrokken. Hij specificeerde dat het geloof stap per stap tot hem was gekomen en dat hij na het lezen over de mirakelen van Jezus Christus in het heilige boek het christendom accepteerde als zijn ware religie (stuk 9, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoeker verklaarde toen ook dat hij nadat hij voor het eerst naar de kerk was gegaan, de bijbel begon te lezen (stuk 9, gehoorverslag, p. 9, 10).

Later, tijdens het gehoor van 25 januari 2017 verklaarde hij echter dat hij dacht dat het november 2015 was toen hij voor het eerst een dienst bijwoonde in de protestantse kerk in Antwerpen. Op welk moment dat hij beseftte dat hij zich echt wilde bekeren kon hij niet precies aangeven maar hij stelde dat het reeds na enkele kerkbezoeken was (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 7). Verzoeker verklaarde toen ook dat hij wekelijks op zondag naar de kerk gaat (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Ook in de brief van de heer Witsel van 12 juli 2016 die verzoeker op 21 september 2016 neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bevestigd dat verzoeker sinds november 2015 trouw de kerk bezoekt.

Uit het geheel van dergelijke verklaringen blijkt afdoende dat verzoeker zijn bekering niet duidelijk kan situeren, maar dat dit het najaar van 2015 moet zijn geweest.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens de terechtzitting op de Raad op 1 april 2016 in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelde dat hij de intentie heeft om zich te bekeren tot het christendom zonder dit verder te concretiseren of te preciseren. Gelet op deze vaststellingen kan verzoeker de Raad niet overtuigen van het oprecht karakter van zijn bekering. Indien hij hiermee daadwerkelijk oprecht mee bezig was eind 2015, is het niet aannemelijk dat verzoeker op de zitting van 1 april 2016 spreekt over de “intentie” om zich bekeren zonder dit enigszins te concretiseren. Dat doet wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegde over zijn studie. Tijdens het eerste gehoor beweerde verzoeker aanvankelijk dat hij bijbelstudie volgt in het Engels om dan plotsklaps tijdens hetzelfde gehoor te verklaren dat hij nog geen lessen had gevolgd en dat hij enkel had deelgenomen aan de zondagse erediensten (stuk 9, gehoorverslag, p. 10, 11). Tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker aan dat hij ondertussen wel bijbelstudie volgt maar slaagde hij er niet in om doorleefde verklaringen af te leggen over de inhoud van de lessen die hij zou hebben bijgewoond. Gevraagd naar de inhoud van de laatste lessen antwoordde verzoeker naast de kwestie en verklaarde hij dat hij zelf het eerste deel van het evangelie van Mattheus en de laatste delen van het evangelie van Marcus had gelezen. Toen de vraag nogmaals herhaald werd repliceerde verzoeker dat de lessen niet gaan over de Bijbel maar over de doop. Gevraagd wat er dan werd aangeleerd over het doopsel stelde

verzoeker dan weer dat er tijdens de laatste lessen verteld werd over Adam en Eva, de heilige geest en de drieluigheid. Gevraagd of verzoeker nog iets anders leerde gaf hij aan dat hij het zich niet kon herinneren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Van iemand die de drastische stap heeft genomen om zijn geloof te laten vallen en een nieuwe religie aan te nemen kan echter verwacht worden dat hij meer doorleefde en adequate verklaringen kan afleggen over de godsdienstlessen die hij volgt. De toelichting omtrent deze lessen die in de brief van een medewerker van Antwerp International Protestant Church bij de aanvullende nota van verzoekende partij gegeven wordt is niet bij machte om afbreuk te doen aan verzoekers eigen verklaringen tijdens de gehoren.

Voorts is de Raad van mening dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn familie op de hoogte is van zijn bekering. Tijdens het interview op 20 juli 2016 op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf verzoeker aan dat hij geen contact meer heeft met zijn familie of kennissen in Afghanistan, dat het laatste contact dateerde van 10 maanden geleden of langer omdat de gsm van zijn familie af staat en hij hen niet meer kan bereiken (stuk 18, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20). Tijdens het gehoor op 25 januari 2017 verklaarde verzoeker echter dat hij zes maanden geleden nog contact had met zijn vader, waarbij verzoeker deze vertelde over zijn bekering waarop zijn vader hem zei dat hij zijn zoon niet meer was en hij hem opdroeg niet meer te bellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Wanneer vervolgens gevraagd werd of verzoeker dit tijdens het vorige gehoor had verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker expliciet dat er tijdens het vorige gehoor of het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over werd gevraagd (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Gelet op deze verklaringen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde telefoontje naar zijn vader waarbij hij zou hebben bekend bekeerd te zijn en bijgevolg evenmin aan de reactie van zijn vader.

Treffend voor verzoekers beperkte betrokkenheid is ook dat hij enerzijds een folder van de 'Antwerp International Protestant Church' voorlegt waaruit blijkt dat er collectief gebeden werd voor verzoekers zieke vriend Rafik die een operatie moest ondergaan, maar dat hij anderzijds niet weet aan welke ziekte hij leed. Verzoeker kon enkel zeggen dat hij dacht dat hij ging geopereerd worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Van iemand die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van zijn geloofsovertuiging mag bovendien verwacht worden dat zijn nieuwgevonden religie een meer centrale plaats in zijn leven inneemt en dat hij alle mogelijkheden benut om in het onthaalland zijn geloof actief te belijden, hetgeen bij verzoeker niet het geval is.

Dat hij bekend is binnen de Afghaanse gemeenschap als iemand die bekeerd is, is niet alleen slechts een algemene bewering, maar doet ook geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers wekelijkse kerkbezoek, dat wordt bevestigd in de brief die gevoegd wordt aanvullende nota van een medewerker van Antwerp International Protestant Church, eveneens niet is ingegeven uit louter opportunisme. De getuigenis waarvan sprake in deze brief waaruit bleek dat zijn vrienden en familie hem verworpen hebben omwille van zijn bekering, is een getuigenis van verzoeker zelf en ontbeert dan ook objectieve bewijswaarde.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekers voorgehouden bekering getuigt van een werkelijke, verinnerlijkte bekering, laat staan dat men in Afghanistan daadwerkelijk op de hoogte zijn van verzoekers bekering tot een ander geloof.

De stukken die verzoeker bijbrengt middels voornoemde aanvullende nota (mail van de kerk over standpunten CGVS, foto's van het doopsel, doopcertificaat en de usb-stick met de opname van de doopceremonie) vermogen niet aan te tonen dat verzoekers bekering tot het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Deze stukken kunnen op zich ook niet aantonen dat verzoeker zich bij terugkeer naar Afghanistan zal manifesteren als christen of dat hij als dusdanig zal worden gezien door zijn omgeving. De e-mail van verzoekers raadsman aan de heer Witsel biedt evenmin enig beeld van verzoekers bekeringsinzichten.

Verzoeker toont louter aan dat hij gedoopt werd bij de Antwerp International Protestant Church, waar hij blijkens zijn verklaringen en deze van de medewerker van de kerk wekelijks op zondag naartoe gaat, waar hij bijbellessen heeft gevolgd en meehelpt, doch hieruit blijkt geenszins en verzoeker slaat er middels de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen niet in aan te tonen dat zijn bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd door opportunisme. Noch toont verzoeker met geloofwaardige verklaringen aan dat zijn opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft verzoekers deelname aan een betoging naar aanleiding van de aanslagen op 22 maart 2016 in Brussel, die hij staft aan de hand van beeldmateriaal, dient te worden gesteld dat deze actie niet gericht was tegen de Afghaanse autoriteiten en deze dan ook niet als dusdanig kan worden gepercipieerd (stuk 9, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker gaf weliswaar aan dat beelden van deze manifestatie verspreid zijn door de media en gepost werden op sociale netwerksites (stuk 9, gehoorverslag, p. 10, 18), maar kan geheel niet zeggen of er beelden van hem daadwerkelijk gezien zijn in Afghanistan. Verzoeker gaat er gewoon vanuit omdat mensen er satelliet tv hebben (stuk 9, gehoorverslag, p. 18). Verzoeker maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat hij in Afghanistan omwille van zijn deelname aan deze actie gevisieerd zou worden en/of problemen zou kennen.

Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening hield met zijn verwestering en meent dat het rapport over *"Treatment of returnees"* op zijn situatie van toepassing is en dat hij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een situatie van isolement. Verzoeker stelt niet meer als een Afghaan te denken en handelen waardoor hij in de negatieve aandacht van de lokale inwoners en machthebbers en de taliban zal komen. Hij verwijst naar een paragraaf uit het *"Elgafaji arrest over de 'sliding scale'"*. Hij meent dat hij omwille van bovenvermelde redenen zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker brengt echter geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft ingeval van terugkeer naar Afghanistan. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar een algemeen rapport over de *"Treatment of returnees"*, dat geen betrekking heeft op zijn persoon, doet aan het voorgaande geen afbreuk, daar hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, doch waarin hij in gebreke blijft. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker aldus geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Wat betreft de mailcorrespondentie tussen verzoekers advocaat en de sociaal assistente bij Fedasil waaruit zijn psychologische problemen moet blijken, die overigens reeds beoordeeld werd in 's Raad arrest nr. 165763, wijst de Raad er opnieuw op dat, daargelaten deze korte conversaties geen ernstig verslag uitbrengen, hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de gedane vaststellingen onverkort overeind blijven.

Wat betreft "de attesten van psychologen" moet worden opgemerkt dat verzoeker een psychiatrisch verslag neerlegt van 14 februari 2015 waaruit evenmin kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker licht dit evenmin concreet toe.

Voor zover verzoeker zich zou beroepen op diens psychische of medische situatie an sich, dient deze desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden.

2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility*

Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de geweldsdaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.”

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota de COI Focus *“Afghanistan: Security Situation in Parwan province”* van 12 mei 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan en het district Charikar gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.9. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.10. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Charikar in de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet

geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF